

ΕΡ. ΧΑΪ'ΝΕ

Ἄπὸ τῆς «Ρομάντζες»

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

Στὸ βουνὸ ἕνας πύργος στέκει,
Ποὺ τὸν ζώνει ἡ σκοτεινιά·
Μὰ στὸν κάμπο ἀστροπελέκι,
Καὶ γυμνά λάμπουν σπαθιά.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια πολεμᾶνε,
Μ' ἄγρια λύσσα καὶ μ' ὀρμή.
Μὰ γιὰτι σφιχτὰ κρατᾶνε
Κι ὄλο σειοῦνε τὸ σπαθί;

Τῆς κοντέσσας Λάουρας φταίει,
Ὅλο φλόγες ἡ ματιά·
Καὶ γι' αὐτὴν τώρα τὰ καίει
Τῆς ἀγάπης ἡ φωτιά.

Μὰ σὲ ποιὸν θὰ δώσῃ τάχα
Τὴν καρδιά της τῶρ' αὐτή;
Ποιὸς τὸ ξέρει! Ἐγὼ μονάχα
Τὸ σπαθί θ' ἀποκριθῆ.

Καὶ χτυπιοῦνται, δὲ δειλιάζουν,
Κι ἀντηχεῖ κάθε κλαγγή,
Τὰ σπαθιά τους σπίθες βγάζουν—
Σὰν τι ἡ νύχτα αὐτὴ θὰ ἰδῆ!

Μαῦρα ἀδέρφια! Ματωμένη
Γι' αὐτὸ κάμπου, ἄλλοί σου, ἄλλοί!
Ὁ καθένας τους πεθαίνει
Ἄπὸ τοῦ ἄλλου τὸ σπαθί. —

*Πάνε πιά χιλιάδες χρόνια,
Θάφτηκαν γενιές σειρά,
Στέκει ὁ πύργος ὅμως αἰώνια,
Κι ὄλο βλέπει σκυθρωπά.*

*Κάτω ἐκεῖ στὸν κάμπο ἀκούει
Σὰν κλαγγές, ποὺ ἀντιλαλοῦν.
Μεσονύχτια ἢ ὄρα ὡς κρούει,
Τὰ δυὸ ἀδέρφια πολέμου'ν.*

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

THOMAS MANN

Δυὸ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες φυσιογνωμίες τῆς σύγχρονης γερμανικῆς φιλολογίας εἶναι οἱ ἀδερφοὶ Ἑρρίκος καὶ Θωμᾶς Μάνν, ποὺ τὸ ἀξιοπρόσθετο ἔργο τους εἶχε μεγάλη ἐπίδραση στὴν ἐξέλιξη τοῦ γερμανικοῦ διηγήματος.

Ζωηρός, παθητικός, παράφορος πολλὰς φορὰς ὁ μεγαλῆτερος, ὁ Ἑρρίκος, γυρεύει πάντα τὴ λάμψη καὶ τὸ χρώμα· κυριαρχοῦνε, σὰ νὰ ποῦμε σ' αὐτόν, τὰ λατινικὰ στοιχεῖα τῆς γενιᾶς του. Ὁ Θωμᾶς ὅμως, (τέσσερα χρόνια νεώτερός του, γεννήθηκε τὸ 1875) εἶναι πολὺ πιὸ μετρημένος, πιὸ μεγαλόπνοος, μὰ γαλήνιος πάντα γυρευτῆς τῆς γνώσης, γεμάτος τρυφερὰ ὄνειρα, θλιβερῆ εἰρωνία καὶ σκέψη καὶ πικρὸ χιούμορ.

Ἀπὸ παιδί ὁ Θωμᾶς Μάνν κατέχεται ἀπὸ τὴν τέχνην καὶ θέλει νὰναι μόνον ἕνας δημιουργός. 19 χρονῶν εἶναι συνεργάτης στὰ περιοδικὰ τοῦ Μονάχου. Στὴν ἀρχή, καθὼς ὄλοι σχεδὸν οἱ μοντέρνοι διηγηματογράφοι, ἀκολούθησε τὴ νατουραλιστικὴ σχολή, καὶ τὰ πρῶτα του διηγήματα, ποὺ δημοσιευτήκανε στὸ περιοδικὸ Gesellschaft, δείχνουν καθαρὰ τὴν ἐπίδραση τοῦ Maupassant. Μὰ σὰν ἐπέσωσε τὸ 1898 τὴν πρώτην συλλογὴν διηγημάτων του μὲ τὸν τίτλον «Ὁ μικρὸς κύριος Φρίντεμανν» καὶ ἀργότερα τὸ 1901 τοὺς «Buddenbrooks» καὶ τὸ 1903 μιὰ δευτέρα συλλογὴν διηγημάτων, ἐφάνηκαν, ἀντίθετα πρὸς τὸν ἀδερφὸν του, οἱ τάσεις του πρὸς τὴ βορεινὴν φιλολογοίαν. Ὡς κριτικὸς καὶ λογοτέχνην, τὸν ἔχει πολὺ ἐπιδράσει ὁ Νίτσε, ὡς διηγηματογράφος, ὁ Φουντάνε, οἱ Ρέσσοι, οἱ σκανδιναβοὶ καὶ οἱ ἄγγλοι ποιητῆς (Dickens, Thackeray). Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἡρώεις του, ὁ Tonio Kröger, στὸ δμώνυμον διήγημα, ὀνομάζει εἴξια λατρείας τὴν ροῦσσικὴν φιλολογοίαν καὶ μιλάει μ' ἀγάπη καὶ μ' ἕνα εἶδος νοσταλγία γιὰ τὰ βιβλία, «ποῦ γράφονται καὶ πάνω», τὰ βιβλία τῶν βόρρειων ποιητῶν, «τὰ βαθεῖα, τὰ καθάρια καὶ χιουμοριστικὰ ἐκεῖνα βιβλία».

Δυὸ πράγματα χαρακτηρίζουσι τὴν ἰδιαίτην τεχνουργίαν τοῦ Θωμᾶ Μάνν ἢ τὴν κατάρα, ποὺ τοῦ φωνάζει ἀκαταγόνιστα : Δὲ σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ